

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΠΟΛΕΒΟΝ

ΛΙΟΥΔΜΙΛΑ

[Συνέχεια]

Ἡ συνομιλία μας διεκόπη. Εὐρισκό-
μην ὡς ἐπὶ ἀκανθῶν, θεωρῶν τὴν Πρα-
σκόβονα καὶ μὴ ἐννοῶν πλέον αὐτήν. Ἀντί
τῆς ὑπερηφάνου καὶ τραχείας φυσιογνω-
μίας της, ἔβλεπον τούναντίον πρόσωπον
πλήρες γλυκύτητος καὶ θλίψεως. Ἐπεθύ-
μουν εἰς ἄκρον νὰ μάθω τὴν κατὰστασιν
τῆς Παυλίνας καὶ ἐν τῇ ἀναμονῇ ταύτῃ
ὑπέφερα μαρτύρια. Τότε κατενόησα πόσον
τὴν ἡγάπων ἀκόμη, καὶ ἐκαίροφύλακτον
μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας τὴν εὐ-
καιρίαν διὰ νὰ ἐπαναλάβω τὴν μετὰ τῆς
θείας της συνομιλίαν. Ἐπὶ τέλους ἰδοὺ
τὴν.

— Ἐνθυμεῖσαι, μοὶ εἶπεν ἡ Πρασκό-
βονα, πόσον ἐφρόντιζα διὰ τὸ μέλλον τῆς
ἀνεψίας μου. Μόνη μου φιλοδοξία ἦτο νὰ
τὴν ὑπανδρεύσω πολὺ καλὰ. Ὁ κόμης
***, λοχαγὸς τῶν Οὐσσάρων, μοὶ ἐφαίνετο
λαμπρὸς γαμβρός.

— Καὶ ἡγάπα τὴν Παυλίαν;

— Καὶ τί ἀγάπην!

— Καὶ τὸν ἡγάπα ἐκείνη;

— Δυστυχῶς ὄχι, δὲν τὸν ἡγάπα!

— Δὲν τὸν ἡγάπα;

— Πρέπει νὰ τὸ ἐμολογήσω. Ἐφρα-
νάζομην ὅτι διὰ μίαν νέαν ὁ ἔρως ἦτο
εἶδος κούκλας διὰ νὰ διασκεδάξῃ τὴν ἐφη-
βικὴν της ἡλικίαν. Ἐνόμιζα ὅτι ἡ Παυ-
λίνα θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἂν ὑπανδρεύετο λαμ-
πρόν τινα νέον καὶ ζήσῃ νέον βίον. Μὲ
τὴν πεποίθησιν ταύτην δέχομαι τὴν πρό-
τασιν τοῦ κόμητος, τὴν διαβιβάζω εἰς
τὴν Παυλίαν, ἡ ὁποία καθαρὰ καθαρὰ
ἀρνεῖται νὰ τὸν ὑπανδρευθῇ. Ἐγὼ θυμώ-
νω, διὰ νὰ μὲ καθησυχάζῃ δὲ ὁ Θεὸς εἰ-
ξεύρει ποῖα δικαιολογήματα μοὶ εἶπεν
ὅτι δὲν εἴμπορεῖ νὰ ὑπανδρευθῇ παρὰ ἐκεῖ-
νον τὸν ὁποῖον θ' ἀγαπήσῃ καὶ ὁ ὁποῖος
ἀληθῶς θὰ τὴν ἀγαπᾷ...

— Αὐτὰ σὰς παρετήρησε;

— Ναί, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ εἰς τοι-
οῦτον βαθμὸν ὥστε ἐσυλλογίσθην μήπως
τυχὸν ἡγάπα κἀνέναν ἄλλον. Καὶ σὺ
τὴν ἰδίαν σκέψιν δὲν θὰ ἔκαμνες; διότι
ὁμιλῶ μαζί σου ὡς πρὸς συγγενῇ. Ἐσυ-
νειθίσαμεν νὰ σὲ θεωρῶμεν ὡς μέλος τῆς
οἰκογενείας.

— Εὐχαριστῶ... Καὶ ἡ Παυλίνα;

— Δὲν ἀπεκρίνετο εἰς τὰς ἐρωτήσεις
μου, ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ κλαίῃ καὶ ἡσθέ-
νησε. Τέλος πάντων ἡναγκάσθην ν' ἀρ-
νηθῶμεν τὴν πρότασιν τοῦ κόμητος, ὁλό-
κληρος δὲ ἡ πόλις ἐξεπλάγη πολὺ διὰ
τὴν ἀπόφασίν μας. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ πα-
τὴρ τῆς Παυλίνας ἀπέθανεν, ἀφήσας μι-
κρὰν κληρονομίαν, διότι ἦτο σπάταλος
καὶ εἶχε πολυπληθῆ οἰκογένειαν. Τότε
εἶπον εἰς τὴν Παυλίαν πόσον θὰ ἦτο

πλουσία καὶ εὐτυχὴς ἂν ὑπανδρεύετο τὸν
κόμητα.

— Πλουσία, ἀπεκρίθη ἐκείνη, ἀληθῶς,
ἀλλ' οὐχὶ εὐτυχὴς.

— Καὶ διατί; — Ἦρχισε νὰ κλαίῃ
πάλιν καὶ δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἀλλὰ τώρα, προσέθηκα ἐγώ, δὲν
ἔχεις διόλου προίκα. Διότι δὲν ἤθελον νὰ
τῇ εἴπω ὅτι θὰ τὴν ἄφινον κληρονόμον
μου. Ἡ ὥρα τοῦ θανάτου μας εἶναι ἄ-
γνωστος καὶ ἐκ τῶν προτέρων ἔλαβα αὐ-
τὴν τὴν προφύλαξιν. Δὲν ἔχω παιδιὰ καὶ
τὴν Παυλίαν τὴν θεωρῶ ὡς κόρη μου.
Μὲ τὸ κτῆμά μου καὶ τοὺς πεντακοσίους
χωρικοὺς μου, ἂν θελήσῃ νὰ ἐκλέξῃ κατὰ
τὴν καρδίαν της πτωχὸν ἄνδρα...

— Εἶναι δυνατόν;

— Ἀ! δὲν ἦσαν τοιαῦται ἄλλοτε αἱ
ιδέαι μου. Ἀλλ' ἡ λύπη καὶ τὰ συμ-
βάντα τοῦ βίου ἐνεργοῦσιν εἰς ἡμᾶς με-
γάλην μεταβολήν. Τώρα ἡ Παυλίνα κά-
θεται μαζί μου. Τὴν ἀγαπῶ περισσότε-
ρον ἢ ἄλλοτε. Εἶναι ἄγγελος.

— Κατοικεῖτε πάντοτε εἰς Μόσχαν;

— Ὅχι. θὰ ἐπιστρέψω ἐκεῖ μόνον διὰ
νὰ τακτοποιήσω μερικὰς ὑποθέσεις, ἔ-
πειτα θὰ ὑπάγωμεν νὰ ἐγκατασταθῶμεν
εἰς τὸ κτῆμά μου.

— Μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ;

— Εἰξεύρεις ὅτι τὸ κτῆμά μου ἀπέχει
τεσσαράκοντα βέρστια ἀπ' ἐδῶ. Αὐριον
ἀναχωρῶ εἰς Μόσχαν. Ἐλθέ, Ἀντώνιε,
ἐλθέ, ἡ Παυλίνα πολὺ θὰ εὐχαριστηθῇ
νὰ σὲ ἴδῃ.

— Μήπως εἶν' ἐδῶ; Καὶ ἡ φωνὴ μου
καὶ ἡ καρδία μου ἔτρεμον.

— Ναί, ἐδῶ εἶναι. Δὲν ἀφίνει ἡ μία
τὴν ἄλλην. Ποσάκις ἐζήτησες πληροφο-
ρίας περὶ σοῦ!.. Δὲν ἐτόλμησα νὰ τῇ εἴπω
μὲ ποῖον σκληρὸν τρόπον σοὶ ἀπηγόρευσα
τὰς ἐπισκέψεις σου. Δὲν εἰξεύρει τί κά-
μνεις καὶ διατί δὲν σὲ βλέπει πλέον.

— ὦ! Θεέ μου, ὁποῖον γλυκὺ φῶς λάμ-
πει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου! Ὅποια δι-
καιολογήσεις διὰ τὴν Παυλίαν! Ὅποῖον
αἰσθημα ἐνδιαφέροντος αἰσθάνομαι διὰ
τὴν δυστυχὴ αὐτὴν γραίαν θείαν, ἡ ὁποία
μοὶ ἔκαμε τόσον εἰλικρινῆ ἐξομολόγησιν!
Ἀλλὰ δὲν εἶναι μεγάλη μου οἴησις νὰ
τολμῶ νὰ πιστεύω, νὰ τολμῶ νὰ ἐλπίζω
... ἂν καὶ ἡ διήγησις τῆς Πρασκόβνας
μοὶ φαίνεται πολὺ ἐνθαρρυντικὴ; Ὅθ' ὑ-
πάγω πρὸς τὴν Παυλίαν, θὰ τὴν ἴδω καὶ
θὰ μάθω... Ὅχι, δὲν θὲν περιμένω μέχρι
τῆς αὐριον... Δυνατὸν ν' ἀναχωρήσῃ αὐ-
ριον ἐνωρίς. Τρέχω. Εἰσέρχομαι εἰς τὸν
ἀντιθάλαμον.

— Ἡ Πρασκόβονα Ἰβανόβονα εἶναι
ἐδῶ;

— Ὅχι, μοὶ ἀπεκρίθη ὁ ὑπηρέτης. Ἐ-
πειτα αἰφνιδίως βάλλει κραυγὴν χαρᾶς:
«Ὁ Ἀντώνιος Πέτροβιτς!...» ἀνεγνώ-
ρισα τὸν γέροντα θαλαμηπόλον τοῦ πα-
τρὸς τῆς Παυλίνας.

— Καὶ ἀπὸ παῦ ἔρχεσθε λοιπόν; Ἡ
δεσποινὴς περιπατεῖ εἰς τὸν κῆπον. Θέλετε
νὰ πάγω νὰ τὴν ζητήσω;

— Ὅχι, πηγαίνω μόνος μου.

Καὶ διευθύνομαι, μετὰ σφοδρῶν

καρδιακῶν παλμῶν, πρὸς τὸν κῆπον. Πῶς
θὰ μὲ δεχθῇ; τί θὰ μοὶ εἴπῃ;

Τὴν παρετήρησα, μὲ τὴν πένθιμον ἐν-
δυμασίαν της, βαδίζουσαν βραδέως καὶ
σκεπτικὴν εἰς τινα δενδροστοιχίαν. Ὅσον
ὥραία καὶ ἂν ὑπῆρξεν ἄλλοτε, τώρα μοὶ
φαίνεται ὥραιότερα, θελκτικώτερα μὲ τὴν
ἀπλὴν ἐνδυμασίαν της μὲ τὴν σκεπτικὴν
ἐκφράσιν τῆς φυσιογνωμίας της. Ἐστράφη
καὶ μ' ἐκύτταξεν ἐκπληκτος.

— Δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις, Παυλίνα;

Ἐκείνη ἠρρυθρίασεν, ἐχαμήλωσε τοὺς
ὀφθαλμούς καὶ μοὶ ἀπεκρίθη μειδιῶσα:

— Ἐγώ, νὰ μὴ σὲ ἀναγνωρίσω!

Δύο ὥραι παρήλθον πλησίον της μετ'
ἀνεκφράστου ταχύτητος. Ἡ νύξ ἐπῆρχετο
ὅταν ἡ φωνὴ τῆς θείας ἠκούσθη. Ἡμεθα
βεβυθισμένοι ἀκόμη εἰς τὴν συνομιλίαν
μας. Ἡ Παυλίνα δὲν παρετήρει ὅτι ἐκρά-
τουν καὶ ἡσπάζομην τὴν ὥραϊαν χεῖρά
της. Ὁμιλοῦμεν περὶ τῶν εὐδαϊμόνων ἐ-
τῶν τῆς παιδικῆς ἡλικίας μας ὡς ἀδελ-
φὸς καὶ ἀδελφή. Ἡ Παυλίνα μοὶ εἶπε πό-
σον εἶχε κουρασθῇ τὸν θορυβώδη βίον τῆς
Μόσχας καὶ πῶς θὰ ἦτο εὐχαριστημένη
ν' ἀναπαυθῇ ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἐξοχήν.

— Καὶ πῶς! ἀνέκραξα ἐγώ, δὲν σοὶ
ἤρεσκεν ἡ Μόσχα; Ἐν τούτοις ἐκεῖ ἦσο
ἡ βασιλίσσα.

— Δὲν εἰξεύρεις ὅτι ἔμενα ἐκεῖ διὰ νὰ
ὑπακούσω εἰς τὸν πατέρα μου, ὅστις μό-
νον εἰς Μόσχαν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ;

Ἡθελον νὰ γονυπετήσω, νὰ τῇ εἴπω
τὴν νέαν κατὰστασίν μου, τοὺς σταθεροὺς
πόθους μου καὶ τὰς ἐλπίδας μου, ἀλλὰ
δὲν εἶχον τὸ θάρρος.

Μετέβην εἰς τὴν θείαν της, ἡ ὁποία
μετὰ τοσαύτης ἀγαθότητος μ' ἐδέχθη
ὥστε δὲν ἠδυνάμην νὰ λάβω τὴν ἀπόφα-
σιν διὰ ν' ἀναχωρήσω.

— Φεύγετε αὐριον; τῇ εἶπον ἐπὶ τέ-
λους.

— Αὐριον λίαν πρωΐ. Ὡστε θὰ σὰς ἀ-
ποχαιρετίσωμεν.

— Ὅχι, ἀνέκραξα ἑξαλλος, ὄχι δὲν
θὰ σὰς ἀποχαιρετίσω, ἐγὼ δὲν θὰ σὰς ἀ-
φήσω.

— Δὲν σ' ἐννοῶ, μοὶ ἀπεκρίθη ἡ Πρα-
σκόβονα Ἰβανόβονα παρατηρήσασά με ἐκ-
πληκτος.

— Καὶ σὺ, Παυλίνα, μ' ἐννοεῖς;

Ἡ Παυλίνα ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλ-
μούς καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Ἀ! ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ τί συμβαίνει,
εἶπεν ἡ Πρασκόβονα μειδιῶσα. Μήπως μα-
ζί του ἡλπίζεις νὰ ζήσης εὐτυχὴς;

Ἡ Παυλίνα ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας
τῆς θείας της, ἐγὼ δὲ ἐγονυπέτησα.

— Ἀρκετὰ, παιδιὰ, εἶπεν ἡ Πρασκό-
βονα, ἀρκετὰ! Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ νὰ
ἐμποδίσω τὴν εὐτυχίαν σας. Τώρα, Παυ-
λίνα, ἐννοῶ διατί ἀνεστέναζες. Ἀλλὰ
πρέπει νὰ συλλογισθῶμεν τὸ μέλλον, τὸ
θετικὸν μέρος τοῦ βίου καὶ σὺ εἰξεύρεις,
Παυλίνα ὅτι δὲν ἔχεις περιουσίαν.

— Ὁ Ἀντώνιός μου, ἀπεκρίθη ἐκείνη,
τίποτε δὲν ἀπαιτεῖ. Εἶναι πτωχὸς καθὼς
καὶ ἐγώ. Εἴμπορεῖ νὰ εὕρῃ θέσιν καὶ
ἐγὼ θὰ ἐργασθῶ.

— Σὺ! ἀνέκραξα ἐγώ. "Ὁχι, ὄχι, λα-
τρευτὴ μου Παυλίνα. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ
ἐργασθῇς, εἶμαι πλούσιος.

Ἀμφότεροι μ' ἐκύτταζαν ἔκπληκτοι.
Διηγήθην αὐταῖς ὅτι ἐκληρονόμησα τὸν
θεῖόν μου καὶ μετὰ τινα λεπτὰ ἀγνὸν
φίλημα καθίστατο τὸ ἐχέγγυον τῆς εὐ-
τυχίας μου.

Γ

Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τοῦ κόμητος***
πρὸς τὸν φίλον του, εἰς Ὁδησσόν.

«Α! ἀγαπητέ μου Γεώργιε, εἰς τὴν
Μόσχαν ὁ γάμος εἶναι μάστιξ, ὅπως ἡ
πανώλης ἐν Κωνσταντινουπόλει. Παρ' ὁ-
λίγον ὁ γηραιὸς σου συνάδελφος νὰ πέσῃ
εἰς τοὺς δυοῦχας τοῦ γυπὸς. Ἐκείνη τὴν
ὁποίαν ἔμελλον νὰ νυμφευθῶ ἦτο ὠραία
... ὠραία ὡς... εὐρὲ μόνος σου τὴν πα-
ρομοίωσιν... Μὰ τὴν πίστιν μου ἦτο ἡ
καλλιτέρα τῶν αἰθουσῶν. Τὴν ἐρωτεύθην,
ἐκείνη δὲ ἐγάλα καὶ ἀκκίετο μαζί μου,
μοῦ εἶχε δὲ γυρίσῃ τόσον τὰ μυαλὰ ὥστε
εἶχον ἀποφασίσῃ νὰ τῇ προσφέρω τὴν
καρδίαν μου, τὴν χεῖρά μου, μὲ τὸ ἐλε-
εινὸν χρυσοφυλάκιόν μου, εἰς τὸ ὅποτον
ἔχω μόνον μίαν συλλογὴν παλαιῶν δι-
πλωμάτων, ἐν πικτελεῖ ἑλλείψει τραπε-
ζικῶν γραμματίων. Εὐτυχῶς μετέβαλα
γνώμην· ἐξήντηλσεν τὸν ἔρωτά μου βελ-
σιζῶν μαζί της, διεσκόρπισα τὰ λείψανα
τοῦ πάθους μου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Πετρο-
πόλεως, καὶ ἔχασα τὰ τελευταῖα ἔγνη
του εἰς τὸ πεδίον τοῦ Κρασνοσέλο. Ἀλ-
λως τε ἐπειδὴ ἡ εὐεργετικὴ φύσις ἔθεσε
τὸ ἀντιφάρμακον πλησίον τοῦ δηλητηρί-
ου, εἴμπορεῖ ἐπ' ἴσης νὰ εὕρῃ τις τὸ ἀν-
τιδοτον πλησίον τοῦ μεταδοτικοῦ νοσή-
ματος τοῦ γάμου· τὸ ἀντιδοτον τοῦτο
εἶναι ἡ ἐργασία τῶν θείων, αἱ ὁποῖαι
προσπαθοῦν νὰ ὑπανδρεύσουν τὰς ἀνεψιάς
των. Δὲν ἐννοῶ πῶς ὑπάρχουν ἀκόμη ἄν-
δρες ἀρετὰ ἀνόητοι διὰ νὰ συλλαμβά-
νωνται εἰς τὰ βήναυσκα δίκτυα, τὰ ὁποῖα
τοῖς στήνουν αὐταῖς αἱ ματρὸναις. Σὺν
τῇ προόδῳ τοῦ πολιτισμοῦ εἶμαι βέβαιος
ὅτι θὰ εὕρουν καὶ ἄλλα μέσα διὰ νὰ κά-
μουν τὰ συνοικέσια. Μία τῶν μεγάλαι-
τέρων μου διασκεδάσεων εἰς Μόσχαν ἦτο
ν' ἀνησυχῶ ὅλας αὐτὰς τὰς θείας, νὰ
τὰς θέτω εἰς κίνησιν, νὰ τὰς ἐξοργίζω
καὶ νὰ τὰς βλέπω νὰ θυμώνουν μεταξὺ
των. Ἡ πεφιλημένη μου εἶχε θείαν θαυ-
μασίου τύπου, κῆποιαν Πρασκόβναν Δρα-
γόναν. Ἐτοῖσι ἐπάνω κάτω ὠνομάζετο.
Ἡ ἀγαθὴ αὐτὴ γυνὴ εἶχεν ἀπίστευτον ἐ-
πιτηδειότητα καὶ πονηρίαν. Μοι ἐπῆλθεν,
ὅτε τὴν περετήρουν, ἡ ἰδέα νὰ γράψω
μίαν κωμωδίαν, ἣν νὰ ἐπιγράψω: Ἡ Θεὶα
ἢ Ἡ τέχνη τοῦ ὑπανδρεύειν μίαν ἀνε-
ψίαν. Φαντάζομαι, φίλτατε μου Γεώργιε,
ἕνα πτωχὸν ἄπειρον νέον, ὅταν τῷ στή-
σουν αὐτὰς τὰς ἐντέχνους μηχανορραφί-
ας. Πῶς θὰ συλληφθῇ! Πῶς θὰ νυμφευθῇ
εὐκόλῃ εὐκόλῃ τὴν ἀπρὸικον ὠραίαν νέαν!»

Ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς τῆς Πρασκόβνης
ἰδανόβνης πρὸς τινὰ φίλην της.

«Λοιπὸν! καρδοῦλά μου, δὲν ἔχασα

τὸν καιρὸν μου εἰς τὴν μικρὰν ἐκδρομὴν
μου. Χάριτι θεῶν, ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσεν,
ὁ γάμος τῆς Παυλίνης ἐξησφαλίσθη. Α! οἱ
καῖροι εἶναι ἀθλιοί, καὶ ὁ θερισμὸς κα-
κός· αἱ ἐν ὄρφι γάμου νέαι ἐπλημύρισαν
πανταχόθεν καὶ πρέπει μὲ τὸ φανάρι νὰ
ζητῇ κανεὶς τὸν γαμβρόν. Ὁ μὲν ἐπτῶ-
χευσεν, ὁ δὲ ἔγεινεν ἀγριοφιλόσοφος, ὁ
ἄλλος θέλει μόνον πλουσίαν νὰ νυμφευθῇ.
Διέπραξα μέγα λάθος μὲ τὸν κόμητα,
περὶ οὗ σοὶ ἔκκαμ λόγον, καὶ εἰς τὸν ὁ-
ποῖον μόνος ὁ τίτλος ἀπέμεινεν. Ἐν τού-
τοις ἔπρεπε νὰ φροντίσω διὰ τὸ μέλλον
αὐτῆς τῆς ἀνεψιάς. Εἶχεν ἤδη τρεῖς χει-
μῶνας, κατὰ τοὺς ὁποίους ὑπῆγαιεν εἰς
τοὺς χοροὺς τῆς Μόσχας, καὶ ὁ τέταρ-
τος θὰ ἦτο ἐπικίνδυνος δοκιμασία, αὐτὴ
δὲ οὔτε μ' ἐδόθηε κἄν εἰς τὰ σχέδιά μου
καὶ ὁ πκτήρ της ὠτχύτως ἐφκίνετο ἀδιά-
φορος. Προτοῦ μάλιστα προσβληθῇ ὑπὸ
παρκαλυσίας, εἶχον ἀπελπισθῇ ἀπ' αὐτόν.
Μόνον τὴν Λέσχην του καὶ τὸ οὐστ ἐσυλ-
λογίζετο. Νὰ πῶς εἶναι οἱ ἄνδρες. Σταυ-
ρώνουν τὰς χεῖρας καὶ θέλουν νὰ ὑπαν-
δρευθοῦν αἱ κόραι των.

Κατὰ τὴν κρίσιμον ταύτην στιγμὴν,
μανθάνω ἑξαφνα ὅτι ὁ πτωχὸς ὀρφανός
μυς Ἀντώνιος ἔλαβε πλουσίαν κληρονο-
μίαν. Τότε κραυγὴ ἀποδοκιμασίας ἐγεί-
ρονται ἐναντίον μου... Ἐγὼ ἀπέριψα τὴν
πρότασίν του, ἐγὼ τὸν ἐξεδίωξα. Ὑψίστε
Θεε, τί εἴμποροῦντα νὰ κάμω; Ἀπὸ τὸ ἐν
μέρος ἦτο ὁ κόμης, ἀπὸ τὸ ἄλλο αὐτὸς
ὁ δυστυχὴς ἐρωτευμένος στεναῶν καὶ ὀ-
δυρόμενος. Ἡ Παυλίνα ἐφοβεῖτο μήπως
ὁ ἔρως τοῦ λυπημένου αὐτοῦ λατρευτοῦ
τὴν ἐκθέσῃ. Τοῦ ἔκρυψεν τὸν βήχα γρήγορα
γρήγορα. Ἀλλὰ τὸ λάθος τὸ ὅποτον διέ-
πραξα ὅλως ἀθωότατα, τὸ ἐπκνώρθωσα
καλὰ καὶ τὴν ἡ συνειδησίς μου εἶναι
ἀνεπαυμένη. Ἐμνήσθην ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸ
κτῆμά του καὶ ἔτρεμα μήπως βρυνηθεὶς
νυμφευθῇ κἄμιναν χωρικὴν. Δὲν εἶχα νὰ
χάσω καιρὸν. Ἐνθυμήθην ὅτι εἶχα νὰ
τακτοποιήσω ἐκεῖ μίαν ὑπόθεσιν καὶ ἀνε-
χώρησα μαζί μὲ τὴν Παυλίαν. Χάριτι
θεῶν, τὰ πάντα ἔγειναν κατὰ τοὺς πό-
θους μου. Ὁ ἔπαρχος εἶναι συγγενὴς μου
καὶ κατῳρθωσα νὰ συναντήσω εἰς τὴν οἰ-
κίαν του τὸν φυγάδα Ἀντώνιον, ἀπὸ τῆς
πρώτης δὲ συνομιλίας μὲς ὁ ἀφελὴς νέος
πρεπεδόθη. Μόλις μὲ ἀρῆκε καὶ ἔτρεξεν εἰς
τὴν κατοικίαν μου. Εἶχα λάβῃ τὰς προ-
φυλάξεις μου διὰ νὰ μὴ μὲ συναντήσῃ ἐ-
κεῖ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἀλλ' εἶχα στείλῃ
τὴν ἀνεψίαν μου εἰς τὸν κῆπον διὰ νὰ
περιπτήσῃ τάχα, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐπερίμε-
νεν. Ἡ Παυλίνα τότε καλὰ ἐφάρθη ὥστε
τὸν ἐξετρέλλανεν. Ἐπειτα, ὅτε τῷ ἀν-
ήγγειλα ὅτι θ' ἀνεχωροῦμεν εἰς Μόσχαν,
ἐρρίφη εἰς τοὺς πόδας μου καὶ τότε, σοὶ
τὸ ἐξομολογοῦμαι, ἔκλαυσεν ἐντελέστατα.
Ὁ γάμος ἀπεφασίσθη καὶ μετέβημεν νὰ
τὸν τελέσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτε-
ρον εἰς τὸ κτῆμα τοῦ Ἀντωνίου. Ἐκεῖ ὁ
εὐδίκμων σύζυγος μὲ καθιέτευσε νὰ σχί-
σω τὴν πρᾶξιν διὰ τῆς ὁποίας καθίσταν
κληρονόμον μου τὴν Παυλίαν. Ἡ πρᾶ-
ξις αὐτὴ δὲν ὑπῆρχεν ἦτο δόλος τὸν ὁ-

ποῖον μετεχειρίσθην διὰ τὸν Ἀντώνιον,
διὰ νὰ μὴ τυχὸν φαντασθῇ, ὅτι ἤθελα
νὰ ὑπανδρεύσω τὴν ἀνεψίαν μου χωρὶς
προῖκα. Τώρα ἀνεχώρησεν. Ἡ Παυλίνα ἡ-
θέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Μόσχαν καὶ ἔ-
κλαυσεν ὅτε μὲ ἀπεχειρέτισεν. Ὁ Θεὸς
βοηθὸς των! Σὲ ἀσπάζομαι.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

.. B

ΤΟΜΟΙ

«Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β', Γ'
καὶ Δ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πω-
λοῦνται ἐν τῇ Βιβλιοπωλείᾳ ἡμῶν. Ἐπίσης φύλλα τῶν
«Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τοῦ Α' Β' καὶ Γ' Ε'-
τους πρὸς λεπτὰ 20 ἕκαστον, τοῖς δὲ Δ' καὶ Ε' πρὸς
λεπτὰ 10.

MAGAZINE ILLUSTRÉ DE LA FAMILLE

Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois

PRIX DES ABONNEMENTS:

Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16.

(Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν).

La Saison

(Η ΕΠΟΧΗ)

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΥΟ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Πρώτη ἔκδοσις: 24 ἀριθμοὶ περιέχον-
τες πλέον τῶν 2000 σχεδίων διὰ πάντα τὰ ἀν-
τικείμενα τοῦ καλλωπισμοῦ τῶν Κυριῶν, δι' ἀ-
σπρόρρουχα, ἐνδύματα κορασιῶν, παίδων, ἀσπρόρ-
ρουχα, ἐνδύματα ἀνδρῶν καὶ νεανίσκων, ὀθό-
νας, κλίνης, τραπέζης, καλλωπισμοῦ κτλ. Πάντα
τὰ εἶδη ἐργασίας τῶν Κυριῶν.

12 πίνακες περιέχοντες, πλὴν πολλῶν ὑπο-
δειγμάτων κεντήματος, ἀρχικὰ στοιχεῖα, μονο-
γράμματα κτλ. τοῦλάχιστον 200 σχήματα φυ-
σκῶν μεγέθους καὶ πλέον τῶν 400 σχεδίων κεν-
τήματος, soutache κττ.

Τιμὴ συνδρομῆς ἀπλῆς ἐκδόσεως:

Διὰ τὰς Ἀθῆνας: ἑξάμηνος δρ. 5. Ἐτησίᾳ δρ. 10

Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 6. » » 12

Ἐκδόσις πολυτελεῆς: περιέχουσα
πάντα τ' ἀνωτέρω πρὸς τούτοις δὲ 36 εἰκόνας
συρμῶν χρωματισμέναις κατ' ἔτος.

Τιμὴ συνδρομῆς πολυτελοῦς ἐκδόσεως

Διὰ τὰς Ἀθῆνας: ἑξάμηνος δρ. 10. Ἐτησίᾳ δρ. 20

Διὰ τὰς ἐπαρχίας » » 12. » » 24

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΓΑΤΕΟΙ

ἐγγράφονται ἐν τῇ Βιβλιοπωλείᾳ ἡμῶν.

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΕΓΚΑΙΡΙΑ

Ἐν τῇ γραφῇ ἡμῶν ὑπάρχει χειρόγραφος
κατάλογος Μυθιστορημάτων, δεδεμένων τῶν πλεί-
στων, τοῦ Δουμά, Μονταπέν, Ρισβούργ, Βελώ
Τεράιλ, κτλ. Τὰ μυθιστορήματα ταῦτα ἀποτε-
λοῦσιν ἀληθῆ Μυθιστορηματικὴν Βιβλιοθήκην, πω-
λοῦνται δὲ εἴτε ὅλα ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά. Με-
ταξὺ τῶν μυθιστορημάτων τούτων ὑπάρχει ὁλό-
κληρος ἡ σειρά τῶν «Δραμάτων τῶν Παρισίων»,
συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «Ὁραίας Ἀνθοκό-
μου», καὶ πλείστα ἄλλα σπάνια καὶ δυσεύρετα
μυθιστορήματα.